

Сивина і тривога

Ігор Павлюк

Сивина і тривога, й бажання прожити менше,
Але більше прожити,
Єдрі ттвою в душу... От.
Не створивши Учення, я вільний від всіх поденщин,
Бородатих, неначе про ангела анекдот.

Государственну тайну продав старомодним тернам,
Коли тихо було: чути — дівка чеше косу.
Від америки верне, і від вітчизни верне,
Тому й падаю часто в цей очищальний сум.

І обличчя моє — наче карта мого часу.
Б'ється зморщене дзеркало на тридцять сім частин.
В буйних травах валяються профілі і анфаси,
І млини, як годинники, крутять кишки годин.

За коліна хапають жінок і коней каурих.
Тільки — осінь в Одесі шумить золотим сніжком.
Зірка з річки сміється, як п'яна беззуба дура.
Ніби й фронту немає, але закритий райком.
Під приклад автомата чеченського косить стара бандура.

Усвідомити щастя — для щастя лише бракує.
Метеор переплавити на зголоднілий ніж.
Ідіотська зозуля кує, але душі не чує.
На фіга ті роки,
Ковані не мені?

Сивина і тривога...
Й красива, мов курва, доля.
І — де Ленін стояв, там тепер чи фонтан, чи хрест.
Що залишилося в мене?
Весела ікона поля
І убитого мною вовка космічна шерсть.